

ΜΙΑ ΑΠΙΣΤΕΥΤΗ ΚΙ' ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ

Τι είδε μία νύχτα η κυρία της Τιμής της αυτοκρατορίας. Το φάντασμα με το αυτοκρατορικό στέμμα. Πώς είδε η Μεγάλη Αικατερίνη το φάντασμα της. Προάγγελος δυστυχιών και συμφορών. Όπου η όπτασια έμφανίζεται στον τσάρο Παύλο. Ο τραγικός θάνατος του τσάρου. Η τελικά ταία εμφάνιση του φαντάσματος, κλπ. κλπ.

Η νύχτα της τρίτης Νοεμβρίου 1796, ή επί της υπηρεσίας νεαρά κυρία της Τιμής της αυτοκρατορίας της Ρωσίας Αικατερίνης της Μεγάλης άγρυπνούσε στον προθάλαμο της κρεββατοκάμαρας της αυτοκρατορίας. Έξασφα, άνασχηθήκε, τρομαγμένη, γιατί της φάνηκε ότι κάποιος πέρασε από μπροστά της θιαστικά...

Όλα τὰ φώτα του παλατιού ήταν σβηστά, πριν από πολλή ώρα, αλλά η κυρία της Τιμής διάκρινε καθαρά στο βάθος της απέραντης αίθουσας στην όποια θρισκόταν, την τρεμουλιακή φλόγα ενός κεριού. Προχώρησε με θάρρος προς το σημείο όπου έκαιγε το φως, αλλά άμέσως σταμάτησε τρομαγμένη. Είδε μπροστά της την ίδια αυτοκράτειρα, ντυμένη στα δολοφονικά, ή όποια διευθυνόταν προς το μέρος της κρατώντας στο χέρι ένα κεριό άναμμένο. Η νέα είχε άναγνωρίσει την Αικατερίνη από το μεγάλο χροπές της θάδισμα.

Το άναμμένο κεριό σκόρπριζε ένα γλωμό, πράσινο σχεδόν φως. Φαινόταν μάλιστα παραδόξως σαν να σκόρπιζε γύρω της το φως έκείνο ή ίδια ή αυτοκράτειρα.

Με μεγάλη δυσκολία κατώρθωσε ή κυρία της Τιμής ν' άνοιξη το στόμα της και να ψιφίρησει αυτά τὰ λόγια:

—Τι έπιθυμεί ή Μεγαλειότης σας;

Η αυτοκράτειρα όμως την προσέρασε χωρίς να πη λέξει και προχώρησε προς την αίθουσα του θρόνου. Στην κυρία της Τιμής μάστιχα φάνηκε σαν να άνοιξαν μονάχες της ή θειρείς μπρούντινες πόρτες με τὰ θραεία σκαλισμένα. Η φωτεινή σιλουέττα της Αικατερίνης γάχθηκε τότε στο σκοτάδι κ' ή πόρτες έκλεισαν πάλι με θουδο κρότο από πίσω της. Η κυρία της Τιμής πού ήταν άκόμα έντελως νέο κορίτσι, είχε παγώσει από το φόβο του. Έξασφα άκούστηκε από την κρεββατοκάμαρα της αυτοκρατορίας ένα δυνατό κουδούνισμα.

Οι άκόλουθοι που άγρυπνούσαν στο δίπλανο δωμάτιο και δυο άξιοματικοί θωρακοφόροι έτρεξαν άναστατωμένοι από το έξοφικό κουδούνισμα. Η κυρία της Τιμής τους έγνωψε τότε καθυσχεαστικά:

—Σιωπή! Στην κρεββατοκάμαρα δέν θρισκεται κανένας. Η Μεγαλειότης της έπήγε πρό όλιγου στην αίθουσα του θρόνου.

Ένας από τους άκόλουθους όμως έπιασε το πόμολο της πόρτας της κρεββατοκάμαρας.

—Κάνετε λάθος, είπε. Θα όνειρευθήκατε, κυρία. Αυτή ή πόρτα είναι κλειδωμένη από μέσα. Άρα ή Μεγαλειότητί θρισκεται στο δωμάτιό της.

Έκείνη τή στιγμή χτυπησε και πάλι το κουδούνι και σέ λίγο ή πόρτα της κρεββατοκάμαρας άνοιξε. Όλοι τραβήχτηκαν τρομαγμένοι κ' όποκλήθηκαν με σεβασμό. Από την πόρτα παρουσιάστηκε ή Αικατερίνη. Η άσπρη μεταόλη ρόμπα της ήταν ζαρωμένη, τὰ άσπρα μαλλιά της ήσαν άναστατωμένα. Το σαγόνι της έτρεμε.

—Γιατί δέν έρχεται κανείς δάταν χτυπάω το κουδούνι; Κάποιος πέρασε από το δωμάτιό μου. Άκούσα θήματα και θόρυθο. Γιατί άπομακρόνηθη ή κυρία της Τιμής;

—Δέν άπομακρόνηθηκα, Μεγαλειότητι, άπάντησε ή κυρία της Τιμής. Έπέρασε απ' έμπρός μου μία κυρία και μοό φάνηκε

ότι ήταν ή Μεγαλειότης σας. Η κυρία αυτή κρατούσε ένα κεριό στο χέρι, προχώρησε και μπήκε στην αίθουσα του θρόνου. —Στην αίθουσα του θρόνου; Μία κυρία; Με άναμμένο κεριό; Τι τρέλλες είναι αυτές; Άς άνοιξουν άμέσως την πόρτα της αίθουσας του θρόνου.

Οι άκόλουθοι έφεξαν με τους κηροστάτες τους στον άξιωματικό της υπηρεσίας για να ήδη νά χώσει το κλειδί μέσα στην κλειδαρότρυπα της θειρείας μπρούντινης πόρτας.

Η μεγάλη δίφυλλη πόρτα άνοιξε τότε χωρίς θόρυθο και ή Αικατερίνη προχώρησε πρώτη μέσα στην σκοτεινή αίθουσα. Έξασφα άρπαξε έσπινικά το χέρι της κυρίας της Τιμής και φώναξε τρέμοντας:

—Θέέ μου, τι είναι αυτό;

Στο βάθος της σάλλας, έκεί που εσχώριζε με τὰ στολινια του στο σκοτάδι ό θρόνος τών Τσάρων, έλαμπε ένα πρασινωτό φως.

Η Αικατερίνη προχώρησε ένα θήμα άκόμη κ' ύστερα στάθηκε τρέμοντας όλόκληρη από τον φόβο της.

—Θέέ μου, Έγώ ή ίδια... Για κυττάξτε επάνω στον θρόνο!..

Όλοι τότε είδαν πός από τον θρόνο της αυτοκρατορίας σηκώθηκε μία μεγαλοπρεπή γυναίκα, περιτριγυρισμένη από πράσινο φως. Η γυναίκα αυτή φορούσε έπίσημη αυτοκρατορική άμειση και ήταν το φάντασμα της ίδιας της Αικατερίνης στολισμένο με τὰ κοσμήματα του θρόνου που γυάλιζαν με μία μυστηριώδη πρσινωπή λάμψη.

Το φάντασμα κατέθηκε με θραδύτητα τις θαμνίδες του θρόνου και προχώρησε προς την Αικατερίνη.

—Ο θάνατος! Ο θάνατος! Φώναξε άγρια ή αυτοκράτειρα κ' έπεσε άναίσθητη στο πάτωμα. ***

Την επομένη, ή Αικατερίνη εγλώτρησε στο μπάνιο της και χτύπησε το πόδι της.

Μιά μέρα άργότερα οι άξιλοκοί της αυτοκρατορίας έτρεχαν ζητώντας τους άλοικοις γιατρούς, γιατί ή Μεγαλειότης της είχε δυνατούς κωλικόπονους!

Έπειτα από τρεις ήμέρες, μετά την τραγική έκείνη νύχτα, στις 6 Νοεμβρίου 1896 δηλαδή, ή Αικατερίνη ή Μεγάλη πέθανε...

Από τότε, κάθε φορά που πρόκειται να συμβή ένα κακό στην οικογένεια Ρωμανόφ, έμφανίζεται το μυστηριώδες φάντασμα της αυτοκρατορίας. Πέντε μέρες πριν από την δολοφονία του ό αυτοκράτορα Παύλος ό Α', ό γιος της Αικατερίνης είχε όλη περίπατο έφιππος μαζί με τον μεγάλο αυλάρχη του Μουχάνωφ.

Ήταν πρωί και ό καιρός όμιχλώδης. Έξασφα το όλογο του αυτοκράτορος άγριεψε κ' άνασχηθήκε θυμωμένο στα πινά πόδια του.

—Φύγε, γρηά μάγισσα! φώναξε πένθιμα με πνιγμένη φωνή ό Παύλος.

Ο Μουχάνωφ κύτταξε τότε τριγύρω του. Στο όδρεμο δέν ήταν κανείς. Μόνον ή όμιχλη άπλωνόταν παντού.

—Η Μεγαλειότης σας θα έκανε λάθος.

—Έκανα λάθος, είπε ό αυτοκράτορας και κύτταξε με τρομερό θλέμμα τον αυλάρχη. Όχι, δέν έκανα λάθος! Είδα το φάντασμα πού είδε ή μητέρα μου! Είδα τή γρηά με την κορνάνα και με τὰ λευκά φορέματα! Νάτο! Νάτο πάλι!..

Νά ή μητέρα μου ή αυτοκράτειρα... Μοό γελάει σαρκαστικά. Μουχάνωφ, ή γρηά θέλει να με πάρη μαζί της!..

Πνίγομαι, Μουχάνωφ, δέν μπορώ ν' άναπνεύσω, μοό φαίνεται πός θα πεθάνω!..

—Είνε ή όμιχλη πού σας έμποδίζει ν' άναπνεύσετε, Μεγαλειότητε!..

—Ναι, ή όμιχλη της Πε-

Αικατερίνη ή Μεγάλη

ΕΚΚΛΕΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η κ. Ροσταν κι' ο περίεργος «κρεμανταλάς». Τι κάνει η γραμμολέιλα. Πώς έμειναν και οι δύο εχθρικοί μενοι. Το πάθημα του ήθελασιού Ούγκενες. Το κακαραχμένο καρφί. Τι στιγμή της έρωτικής εξομολογήσεως. Πώς σκεπάστηκε... το τραχύρι. Το κοινόν χειροκρετεί. Ο Λόντρ στις φυλακές του Μαζάς. Πώς του φάνηκαν. Ο Σώρς Κουρτελίν... άπασχελημένος, κλπ.

ΑΠΟΤΕ, η σύζυγος του Έδμόνδου Ροσταν, θέλοντας να προσλάβη έναν ύπνερθη, είχε γράψει σ' όλες τις σχετικές διευθύνσεις, που ανέφερόντο στις «Μικρές Αγγελίες» του «Φιγαρό». "Υστερ' από μιά-δύο μέρες, οι επληρώμα άρχισαν να συρρέουν σάτι της. Μεταξύ αυτών, η σύζυγος του διασημού συγγραφέως — που εινε λογία και η ίδια—παροτρύισε κι' έναν νέο ψηλό και λιγνό, κρεμανταλάς δηλαδή μ' όλη τη σημασία της λέξεως, ο οποίος, άντι να κινή συμφωνίες και παύσεις, άποτησε στο να άπαντά με νοσούλλαβα στις έρωτήσεις που του άπρωθόταν. Η κυρία Ροσταν ένενυρίστηκε στο τέλος από την παράξενη αυτή στάση του ύπνερθου ύπνερθη. Κι' αυτός τότε, για να δικαιολογήσει, της εινε :

—Το πρώτο που κοιτάξω, κυρία, όταν μπαίνω σ' ένα σπίτι, εινε άν τ' άφηντικά έχουν καλό χαρακτήρα. Και για σας ξέρω εκ των προτέρων ότι έχετε θαυμάσιο χαρακτήρα. Άλλοίως, ούτε θα έρχόμουν καν....

—Καλά, και ποτ' το ξέρετε αυτό ;...
—Από τόν...γραμμολέιλα σας !... Είμαι λίγο γραμμολόγος, ξέρετε... Για δες τε, πόσα γραμμάτια έλαβα, πριν από το δικό σας, τα όποια ούτε άνοξα καν, άπελπίσθησι από τόν γραμμολέιλα των φραγκέλλων σου... Και πράγματι, ο τύπος αυτός έβγαλε από την τσέπη του ένα τόσο ζαρωμένον καρφίλιον, κλειστόν άκόμη, όπως του τ' είχε πει ο ταχυδρόμος, και μ' έδειξε στην κ. Ροσταν. Το περιστατικό αυτό έκανε έντύπωση στην κ. Ροσταν. Προσέλαβε λοιπόν τόν κρεμανταλάς έξωτον στην ύπνερθη της κι' έμεινε πολύ εύχαιριστήμένη από αυτόν.

—Άλλά κι' ο «κρεμανταλάς» ήταν εύχαιριστήμένος από την κ. Ροσταν και συχνά συνήθισε να λέη :
—Δέν βγήκα γελασμένος. Ο γραμμολέιλας χαρικτήρας δέν άπατά ποτέ έναν γραμμολόγο... Μπαράβω μου, λοιπόν !...

Ο διάσημος Γάλλος ήθοσιός Ούγκενες, ο όποιος πέθανε πρόόλιγον έτών, δέν έφημιζετο μόνον για την μεγάλη του θεατρική τέχνη, αλλά και για την έτοιμότητα του πνεύματός του.

τρομπόλεως, είνεν ο αυτοκράτωρ γελάντας πένθιμα. Με πνίγει στόν λαμό.
"Υστερ' από πέντε μέρες, μετά το περιστατικό αυτό, ο αυτοκράτωρ Παύλος δολοφονήθηκε.
Από τότε το φάντασμα δέν έπαψε να εμφανίζεται και να προαναγγέλλη μιά καταστροφή. Για τελευταία φορά φανερώθηκε πριν από την Ρωσική επανάσταση. "Ενας Ρώσος συγγραφέως άνηγείται τί του είχε πη ό φύλας του Άνκτορικού Μουσείου κατά το 1917, ο όποιος είχε δη το φάντασμα.

«Το φάντασμα μου είδαε χθές—έλεγε ο γέρος φύλας—είχε την μορφή γρηός γυναικάς και ήταν σκεπασμένο μ' έναν μακρύ άσπρο μανδύα. Κρατούσε ένα κεριά στο κεφάλι της εινε μιά κορόνα με πολυτιμες πέτρες. Φορούσε ποτήρι αυτοκρατείρας. Περιπατούσε και πήγαινε από την μιά αίθουσα στην άλλη. Σ' ένα από τα παράθυρα που θλόπουν προς τόν Νέβα στάθηκε. Σήκωσε ψηλά το κεριά σαν να ήθελε να δώση ένα σύνθημα και άναστέαε. Το φάντασμα αυτό μάς προαναγγέλει φοδερά πράγματα. Οί γεροντότεροι λένε, ότι θα γίνουν τέτοιες ταραχές, ώστε θα καταστραφή ολόκληρη η αυτοκρατορική οικογένεια και η Ρωσία θα χαθή μέσα στις φύλας.»
Αυτά είνεν ο γέρο - φύλακας στο Ρώσο συγγραφέα και η προφητείες του έπληθυσσαν μέχρι κρείας. Τώρα από τούς βασιλεύσαντας Ρωμανόφ δέν έχει μείνει κανένας και τσάρος δέν ύπάρχει πια στη Ρωσία και έπομένως το φάντασμα της γρηάς αυτοκρατείρας δέν θα έχη πια άνάγκη να προαναγγέλλη άλλες συμφορές.

Κάποτε πρωταγωνιστούσε στην θαυμασία κωμωδία τόν Φλέρ και Καγαθε ό Ο Βασιλεύς. Στην τελευταία πράξι του έργου αυτού έπρωξοτετο να παίξη μιά παθητικότητα ήρωική σαρφή με την Εβα Λαβαλιέ, η όποια άπεδύετο την Γουιού, την ήρωίδα του έργου. Τι στιγμή λοιπόν που ο Ούγκενες βρισκόταν στο κακαραχμένο της εξάστρας και άρχισε την έρωτική του εξομολόγησι, άξανα άκουσε από πίσω του ένα «κράας» !... Τι είχε σιγή ; Άλλοίως, η πέσινη κολλάτα του ζωνήριου που φορούσε, είχε πιασθή σ' ένα κομμάτι της σηρογραφίας και είχε...έσχιση ολόκληρη, από πίσω !... Κάθε άλλος, στη θέσι του Ούγκενες, θα τάχανε. "Αν άντελειαίνετο τυποτε το κωνόν, θα έσκαζε στα μάτια και η αυλαία θα έπεφτε γρηγορά-γρηγορά, από τα συμφύγματα τόν θεατών. Ο Ούγκενες, έντύπωση, με μεγάλη ψυχραιμία, έννο έσκαλοπόθεσε να παίξη τόν ρόλο του, πήρε μιά πετσέτα από ένα τραπέζι, που βρισκόταν άπάνου στη σαρφή, και απάθροια σκέπασε μ' αυτήν το έσχισμένο μέρος της κλωστής του. Το κωνόν έιδε φρασί της χειρονομία. Δέν μπορούσε όμως να έννοση τι άσφάδς σενάβανε. Και άμόνον στο φινάλε κατάλαβε τα πάντα, από μιά κίνησι του Ούγκενες. Το έργο όμως είχε τελειώσει πια και οι θεατά, άντι να συμφύριζον τόν έξωτον ήθοσιό, τόν χειροκροτήσαν ένθουσιώδως.

Ο γνωστός Γάλλος δημοσιογράφος Λοντρ έπισκέψθηκε τελευταία τις φυλακές του Μαζάς.

—Ε, πώς σας φαίνεται το ίδριμα ; τόν ρώτησε ο διευθυντής τόν φραγκέλλόν, άφού τόν συνόδουσε σ' όλα τα κελιά.

—Καλό εινε, άπάντησε ο Λόντρ. Μόνο που μορξίσε λιγάκι...κλεισούρα !...

Ο διάσημος Γάλλος εύθιμογράφος Κουρτελίν είχε πάθει, ως γνωστόν, στα τελευταία του χρόνια να γράφη.

Μιά μέρα τόν συνάντησε ένας φίλος του.
—Ε, τί νέα ; τόν ρώτησε. Έτοιμάζεις τούα τίποτε ;
—Όχι...
—Και δέν βαριέσαι ;
—Όχι, φίλε μου, δέν ποτ' μείνει άλλωστε κωρξός για γάμο...
—Γιατί ; Τι κάνεις ;
—...Τελευτελάω !...

Ο δούξ Ντ' Ελερνού ήταν τρομερά ύπνερφανος. Άλλοίμως σ' όποιον παρέλκετε να του δείξη τόν άπαιτούμενο σεβάσιμό.

Μιά μέρα έτιχε να περνά από το μαρνηζάτο του Μπαζέ της περιοχής πήγε προς προϊνάντησί του και θέλησε να του βγάλη λόγο. Μόλις όμως βρέθηκε μπρός στον δούκα, τάχασε και άρχισε το λογιόριό του έτσι :
—Κύριε... Ο Ύψηλότατος άρχων μου μαρνηζοσις Ντε Μπαζέ μ' έστειλε...
Ο δούξ όμως τόν διέσπασε με όργη και τού είνε :
—Μάθετε, φίλε μου, ότι κούριος είνε ο μαρνηζοσις, έγω είμαι ο Ύψηλότατος άρχων και σεί...β λ ά ξ !...
Και γυρίζοντάς του την πλάτη, έσκαλοπούθησε το δρόμο του.

Ο Γάλλος συγγραφέως Σαμουά αναφέρει ότι η κόρη του βασιλέως της Γαλλίας Λουδοβίκου 10ου είχε έπρωσθη τόσο από το ματαδόξο περιβάλλον τόν κολάων της Αλξίς, όταν ήταν μικρή, ώστε μιά μέρα άσφινάστηκε, βλέποντας ότι μιά ύπνερθη εινε...πέντε δάχτυλα σε κάθε χέρι, ...σαν κι' αυτήν !...

Όταν ο Χάν της Ταρταρίας έτελείονε το γεύμα του, ένας διαγγελλεύς έβγαινε στην αλή των άνακτορών και φώναζε, στρεφόμενος προς τα τέσσερα σημεία του ορίζοντος :
"Οίσι οι πούχμας της γης μπορούν να πάνε να γεμιατίσουν τούα, άν θέλουν !...
Το ίδιο έπανελαυδάνετο και το βράδυ, άφού έτελείονε το δείπνο του ο Χάν.

Κι' έτσι ο ματαδόξος αυτός ήγεμόν, ο όποιος θεωρούσε όλους τούς πούχμας του κόσμου ύπνερτελεις, ήταν ένθουσιασμένος γιατί του έδίδετο άφορηά δύο φορές την ήμέρα να τούς κοροιδήθη...

